

Kniha Daniel — sto šedesát tři

Odhalování prorocství: Zkoumání jedenácté kapitoly knihy Daniel

Jeff Pippenger

2024-03-28

Nyní začneme probírat jedenáctou kapitolu Daniela.

Také já, v prvním roce Dareia Médského, jsem stál, abych jej utvrdil a posílil. A nyní ti oznámím pravdu. Hle, ještě povstanou tři králové v Persii; a čtvrtý bude mnohem bohatší než všichni oni; a svou mocí skrze své bohatství pobouří všechny proti království Řecka. I povstane mocný král, který bude vládnout s velikou mocí a bude činit podle své vůle. A když povstane, jeho království bude rozbito a rozděleno ke čtyřem větrům nebeským; avšak ne jeho potomstvu ani podle jeho panství, jímž vládl; neboť jeho království bude vyvráceno, a to pro jiné kromě oněch. Daniel 11,1–4.

Gabriel začíná tím, že Danielovi sděluje, že i on působil s Dáriem v prvním roce jeho vlády, což je rok, kdy Dáriův synovec, jeho vojevůdce, dobyl Babylon a zabil Belšasara. Podle prvního verše desáté kapitoly přijímá Daniel toto vidění ve třetím roce Kýra, takže Gabriel označuje jak Dária, tak Kýra jako symboly představující „čas konce“. Belšasar a Babylon byli v roce 538 př. Kr. dobyti Médsko-perskou říší.

„Kýros oblehl Babylón, jehož se roku 538 př. Kr. zmocnil Istí, a smrtí Belšasara, kterého Peršané zabili, přestalo babylónské království existovat.“ Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 46.

V roce 538 př. Kr. Daniel zaznamenal devátou kapitolu.

„Vidění zaznamenané v předchozí kapitole [osmé kapitole] bylo dáno ve třetím roce Belšasara, roku 538 př. Kr. V téže roce, který byl zároveň prvním rokem Dareia, se udály události vyličené v této kapitole [deváté kapitole].“ Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 205.

V prvním roce Dareia, jenž byl třetím a posledním rokem Belšasarovým, roku 538 př. Kr., Hospodin potrestal zemi Chaldejců a učinil ji pustou.

A celá tato země se stane pustinou a předmětem úžasu; a tyto národy budou sloužit babylónskému králi sedmdesát let. A stane se, až se naplní sedmdesát let, že potrestám babylónského krále i onen národ, praví Hospodin, pro jejich nepravost, i zemi Chaldejců, a učiním z ní věčné pustiny. Jeremjáš 25,11.12.

V desátém verši Hospodin užívá slovo „potom“, když přechází k trestu Babylóna. „Potom“, co bude Babylón zpustošen, vykoná Hospodin své dobré dílo pro Boží lid.

Neboť toto praví Hospodin: Až se v Babylóně naplní sedmdesát let, navštívím vás a splním vám své dobré slovo tím, že vás přivedu zpět na toto místo. Jeremiáš 25,10.

Zajetí sedmdesáti let začalo v roce 606 př. Kr.

„Počínaje rokem 606 př. Kr., kdy začalo sedmdesát let, Daniel pochopil, že se nyní blíží ke svému završení.“ Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 205.

Sedmdesátileté zajetí začalo roku 606 př. Kr. a skončilo roku 536 př. Kr., což bylo dva roky po smrti Belšasara a zpusťování Babylóna roku 538 př. Kr. Byl to třetí rok Kýra. Gabriel klade proroctví o řece Hiddekel do třetího roku Kýrova a vyprávění jedenácté kapitoly začíná odkazem na první rok Dariův; tím označuje dva konkrétní roky. Roky 538 př. Kr. a 536 př. Kr. byly oba ustanovenými časy: rok 538 př. Kr. byl ustanoveným časem, kdy mělo proroctví o sedmdesáti letech dojít ke svému závěru, a rok 536 př. Kr. byl ustanoveným prorockým časem, kdy „po“ roce 538 př. Kr. Pán vykoná své dobré dílo pro svůj lid.

Roky 538 př. Kr. a 536 př. Kr. jsou oba ustanovenými časy a jsou představovány dvěma historickými osobnostmi; jednou byl první král Médie a druhou první král Persie. Konec sedmdesáti let, po které byl doslovný Izrael v zajetí doslovného Babylona, představoval tisíc dvě stě šedesát let, po které byl duchovní Izrael v zajetí duchovního Babylona, od roku 538 př. Kr. do roku 1798. Rok 1798 byl „ustanoveným časem“ a tehdy započalo období, které je prorocky označeno jako „čas konce“. Roky 538 př. Kr. a 536 př. Kr., které jsou představovány jako „ustanovený čas“, rovněž označují počátek období představovaného jako „čas konce“.

„Boží církve na zemi byla během tohoto dlouhého období neúspěšného pronásledování skutečně v zajetí, stejně jako byli synové Izraele drženi v babylónském zajetí v době vyhnanství.“ Proroci a králové, 714.

Veškeré proroctví oslovuje specifickými poslední dny než dny, v nichž se poprvé naplnilo, takže rok 538 př. Kr. a král Dareios spolu s rokem 536 př. Kr. a králem Kýrem představují „čas konce“ v roce 1989 a oba ti králové jsou předobrazy prezidenta Reagana a prezidenta Bushe staršího. Roky 538 př. Kr. a 536 př. Kr. představují mezník, který se naplňuje tak, že obě data jsou chápána jako představující tentýž jediný mezník. Mezník „času konce“ sestává ze dvou symbolů a někdy, jako v případě Reagana a Bushe staršího, se oba symboly naplní v témž roce. To je však výjimka z pravidla, neboť mezníkem „času konce“ v době Mojžíše bylo narození Árona a Mojžíše, které bylo odděleno třemi lety. V dějinách Krista jím bylo narození Jana Křtitele a Krista, které bylo odděleno šesti měsíci.

S „časem konce“ to v dějinách antikrista bylo v letech 1798 a 1799. Francouzská revoluce je předmětem proroctví; začala roku 1789 a trvala deset let, konče roku 1799, ve svém ustanoveném čase, právě tak jako rok 1798 byl ustanoveným časem. Společně označují smrtelnou ránu zasazenou šelmě a také ženu, která na šelmě jela a kralovala nad ní. Darius byl králem, který porazil svého nepřítele tím, že poslal své vojsko skrze „zed“, a představuje Reagana, který porazil svého nepřítele tím, že strhl zeď „železné opony“. Kýros představuje prvního Bushe, neboť Kýros je znám jako Kýros Veliký a George Bush starší je Bush větší, zatímco poslední Bush je Bush menší.

Protože ti dva králové a dvě data, která představují, jsou ve skutečnosti jedním symbolem. Jedno označuje sedmdesát let, po která měl Babylón vládnout. Toto sedmdesátileté období dosáhlo svého ustanoveného času roku 538 př. Kr. a je představováno Dareiem. Dověření sedmdesátiletého zajetí

dosáhlo svého ustanoveného času roku 536 př. Kr. a je představováno Kýrem. Společně představují „čas konce“, kdy má být prorocké světlo odpečetěno. Roku 1798 dospěl první anděl ze Zjevení čtrnácté kapitoly k „času konce“ a sestra Whiteová říká, že tento anděl „nebyl nikdo menší než Ježíš Kristus.“

Ve třetím roce Kýrově sestoupil Michael, kníže Božího lidu a archanděl mezi anděly, aby jednal s Kýrem a utvrdil světlo, které přivedlo Kýra k vyhlášení prvního ze tří nařízení, jež Božímu lidu umožnila vrátit se do Jeruzaléma a znovu vystavět město, svatyni, ulice i hradby. Toto dílo bylo předobrazem díla prvního a druhého anděla, které započalo v „čase konce“ roku 1798.

Sestoupení Michaela v čase konce za dnů Dareia a Kýra představovalo příchod prvního anděla roku 1798 a společně označují příchod téhož anděla v „čase konce“ roku 1989. Rok 1989 zahájil období „času konce“ a byl také ustanoveným časem. Ustanovený čas označuje ukončení prorockého časového období. Vzpoua roku 1863 při prvním „Kádeši“ moderního duchovního Izraele byla počátkem období sto dvaceti šesti let, které skončilo v „ustanoveném čase“ roku 1989. Sto dvacet šest je desátek, tedy desetina, z tisíce dvou set šedesáti, a na konci tisíce dvou set šedesáti let roku 1798 vstoupilo do dějin hnutí prvního anděla. Na konci sto dvaceti šesti let, roku 1989, vstoupilo do dějin hnutí třetího anděla.

V prvním verši jedenácté kapitoly knihy Daniel Gabriel pečlivě a přesně uvádí, že znázorněné dějiny začínají Kýrem v době konce, roku 1989. Kýros Veliký zde představuje Bushe staršího, po němž budou následovat tři králové a potom čtvrtý král, který bude mnohem bohatší než oni všichni. Tak je onen čtvrtý bohatý král, jenž pobuřuje celé Řecko, šestým prezidentem od roku 1989.

V událostech desáté kapitoly je Daniel představen jako ten, kdo truchlí, a ve své zkušenosti truchlení je proměňován k obrazu Krista, když hledí na vidění. Období jednadvaceti dnů truchlení představuje období smrti, které vrcholí vzkříšením. V desáté kapitole Michael sestupuje z nebe a v Judovi 7, když sestupuje, křísí Mojžíše. Ve Zjevení v jedenácté kapitole byl Mojžíš (a Eliáš) zabit a leží mrtev na ulici po tři a půl symbolického dne. Potom jsou Mojžíš (spolu s Eliášem) vzkříšeni „velikým hlasem“.

A po třech a půl dnech vešel do nich Duch života od Boha, a postavili se na své nohy; a na ty, kdo je spatřili, padla veliká bázeň. A uslyšeli mocný hlas z nebe, který jim pravil: Vystupte sem. I vstoupili na oblaku do nebe; a jejich nepřátelé je viděli. Zjevení 11,11.12.

„veliký hlas“, který křísí, je hlas archanděla, a archanděl je Michael.

Neboť sám Pán sestoupí z nebe s mocným zvoláním, s hlasem archanděla a s Boží polnicí; a mrtví v Kristu vstanou nejprve. 1. Tesalonickým 4,16.

Dějiny, v nichž jsou Mojžíš a Eliáš zabiti a vzkříšeni, jsou dějinami zapečetování sto čtyřiceti čtyř tisíc. Tyto dějiny začaly 11. září 2001 „prvním hlasem“ anděla ze Zjevení osmnácté kapitoly, o němž sestra Whiteová uvádí, že zazněl, když byly svrženy velké budovy New York City. „Druhý hlas“ ze Zjevení osmnácté kapitoly zazní při brzy přicházejícím nedělním zákonu, když je Boží jiné stádo povoláváno ven z Babylóna. Jsou to právě tyto dějiny, dějiny zapečetování, v nichž je

Daniel představen jako ten, kdo je proměňován do obrazu Kristova tím, že hledí na vidění „marah“, jež je ženským vyjádřením vidění „mareh“. Je to vidění „kauzativní“, které „způsobuje“, aby obraz, na nějž se hledí, byl reprodukován v těch, kdo na něj hledí.

Tyto dějiny zapečetování a proměny Daniela v desáté kapitole zahrnují sestoupení Michaela, když vzkřísí a promění ty, které představují Mojžíš, Eliáš a Daniel. Vzkříšení uskutečňuje „mocným hlasem“ archanděla, a tak poskytuje třetí „hlas“ uprostřed prvního a posledního hlasu, které jsou oba totožné, neboť oba jsou hlasem osmnácté kapitoly Zjevení. Prostřední hlas je místem, kde je znázorněna vzpoura, neboť když Michael vzkřísil Mojžíše, nepřel se se satanem, ačkoli satan, původce vzpoury, byl tam, aby protestoval.

Avšak Michael archanděl, když se přel s ďáblem a rozmlouval o těle Mojžíšově, neodvážil se vynést proti němu potupný soud, nýbrž řekl: Pán tě potresci. Juda 7.

Počátek doby pečetění, která začala 11. září 2001 a končí při brzy přicházejícím nedělním zákonu, je označen podpisem „Pravdy“, neboť uprostřed onoho období, v červenci 2023, započal veliký hlas archanděla dílo vzkříšení mrtvých v Kristu, kteří se rozhodnou slyšet Jeho prostřední hlas. Všimněte si, že rok 2023 přichází dvacet dva let po roce 2001, a dvacet dva je desetinou dvou set dvaceti, což je symbol spojení mezi Božstvím a lidstvem a zároveň také symbol obnovy.

V červenci 2023 sestupuje mocný anděl, který není nikým menším než Ježíšem Kristem a který je Pravdou, který je také Michaelem a který je Alfou i Omegou, s poselstvím ve své ruce. Knížečka v Jeho ruce je tou částí Daniela, jež byla zapečetěna až do posledních dnů.

„Ve Zjevení se všechny knihy Bible setkávají a docházejí svého završení. Zde je doplněk knihy Daniel. Jedna je proroctvím; druhá zjevením. Kniha, která byla zapečetěna, není Zjevení, nýbrž ta část Danielova prorocství, která se vztahuje k posledním dnům. Anděl přikázal: ‚Ty však, Danieli, zavři ta slova a zapečeť tu knihu až do času konce.‘ Daniel 12,4.“ Skutky apoštolů, 585.

Část Danielova prorocství, která se vztahuje k posledním dnům, je jedenáctá kapitola. Jsou to posledních šest veršů jedenácté kapitoly, avšak konkrétněji jde o dějiny obsažené v této kapitole, které jsou v oněch posledních šesti verších zopakovány.

„Nemáme času nazbyt. Před námi jsou těžké časy. Svět je zmítán duchem války. Brzy nastanou výjevy soužení, o nichž mluví prorocství. Prorocství v jedenácté kapitole Daniela téměř dosáhlo svého úplného naplnění. Mnohé z dějin, které se odehrály při naplňování tohoto prorocství, se budou opakovat.“ Manuscript Releases, č. 13, s. 394.

Šestnáctý verš jedenácté kapitoly Daniela znázorňuje dějiny, které se opakují ve čtyřicátém prvním verši, neboť v tomto verši stojí král severu v nádherné zemi. Dějiny šestnáctého verše určují dobu, kdy římský vojevůdce Pompeius přivedl Judu a Jeruzalém do zajetí.

Ale ten, kdo vytáhne proti němu, bude jednat podle své vlastní vůle, a nikdo před ním neobstojí; a postaví se v nádherné zemi, která bude jeho rukou zničena. Daniel 11,16.

Mám v úmyslu použít tento verš jako kotvu pro naše zvažování veršů, které tomuto verši předcházejí, a proto nejprve stanovím toto porozumění. Máme v úmyslu ukázat, že dějiny, které následují po rozpadu říše Alexandra Velikého ve verších tři a čtyři, začínají v roce 1989 a poté označují současnou ukrajinskou válku, Putinovo vítězství nad silami Západu a Putinovu následnou porážku, která vede k verši šestnáct.

„Ačkoli Egypt nemohl obstát před Antiochem, králem severu, Antiochos nemohl obstát před Římany, kteří nyní vytáhli proti němu. Žádná království již nebyla schopna odolávat této vzrůstající se moci. Sýrie byla dobyta a připojena k Římské říši, když Pompeius roku 65 př. Kr. zbavil Antiocha Asiatika jeho držav a zredukoval Sýrii na římskou provincii.

„Táž moc měla také stanout ve Svaté zemi a pohltit ji. Řím se spojil s Božím lidem, Židy, smlouvou v roce 161 př. Kr., od kteréhož data zaujímá významné místo v prorockém kalendáři. Nad Judskem však nezískal pravomoc skutečným dobytím až do roku 63 př. Kr.; a to následujícím způsobem.

„Po návratu Pompeia z výpravy proti Mithridatovi, králi Pontu, zápasili o judskou korunu dva soupeři, Hyrkános a Aristobulos. Jejich spor byl předložen Pompeiovi, který brzy rozpoznal nespravedlnost nároků Aristobulových, avšak přál si odložit rozhodnutí v této věci až po své dlouho zamýšlené výpravě do Arábie a slíbil, že se pak vrátí a uspořádá jejich záležitosti tak, jak se bude zdát spravedlivé a náležité. Aristobulos, který prohlédl skutečné Pompeiovy úmysly, spěšně se vrátil do Judska, ozbrojil své poddané a připravoval se k ráznému odporu, odhodlán za každou cenu podržet korunu, o níž předvídal, že bude přiřčena jinému. Pompeius uprchlíka těsně pronásledoval. Když se přibližoval k Jeruzalému, Aristobulos, počínaje litovat svého postupu, vyšel mu vstříc a snažil se věc urovnat slibem úplné podřízenosti a velkých peněžních částek. Pompeius, přijav tuto nabídku, poslal Gabinia v čele oddílu vojáků, aby peníze převzal. Když však tento místodržící dorazil do Jeruzaléma, shledal brány před sebou zavřené a z vrcholu hradeb mu bylo řečeno, že město se dohodou řídit nebude.“

„Pompeius, aby nebyl tímto způsobem beztestně oklamán, uvrhl Aristobula, jehož si ponechal u sebe, do oken a ihned vytáhl se vším svým vojskem proti Jeruzalému. Stoupenci Aristobulovi byli pro obranu města; stoupenci Hyrkánovi pro otevření bran. Protože těch druhých byla většina a prosadili se, byl Pompeiovi umožněn volný vstup do města. Nato se přívrženci Aristobulovi stáhli na chrámovou horu, pevně odhodláni hájit toto místo právě tak, jako byl Pompeius odhodlán je dobýt. Na konci tří měsíců byla ve zdi proražena trhlina dostatečná k útoku a místo bylo dobyto ostřím meče. V hrozném krveprolití, které následovalo, bylo pobito dvanáct tisíc osob. Byl to dojmavý pohled, poznamenává dějepisec, vidět kněze, kteří právě konali bohoslužbu, jak s klidnou rukou a neochvějným předsevzetím pokračují ve své obvyklé službě, zdánlivě nevědomi divokého zmatku, ačkoli kolem nich byli jejich přátelé vydáváni na smrt a ačkoli se často jejich vlastní krev mísila s krví jejich obětí.“

„Poté co ukončil válku, Pompeius strhl hradby Jeruzaléma, převedl několik měst z pravomoci Judska pod správu Sýrie a uvalil na Židy daň. Tak byl Jeruzalém poprvé dobytím vydán do rukou té moci, která měla držet „slavnou zemi“ ve svém železném sevření, dokud ji zcela nepohltí.“ Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 259, 260.

V tomto studiu budeme pokračovat v našem příštím článku.

„Skutečnost, že mezi Božím lidem nepanuje žádný spor ani rozruch, by neměla být pokládána za přesvědčivý důkaz, že se pevně drží zdravého učení. Je důvod obávat se, že nemusí jasně rozlišovat mezi pravdou a bludem. Když studiem Písma nejsou nastolovány žádné nové otázky, když nevzniká žádný rozdíl v názorech, který by vedl lidi k tomu, aby sami zkoumali Bibli a ujistili se, že mají pravdu, bude mnohých i nyní, jako ve starých dobách, držet se tradice a uctívat to, co neznají.“

„Bylo mi ukázáno, že mnozí, kdo vyznávají, že mají poznání přítomné pravdy, nevědí, čemu věří. Nerozumějí důkazům své víry. Nemají správné ocenění díla pro přítomnou dobu. Až přijde čas zkoušky, jsou mezi těmi, kdo nyní káží druhým, muži, kteří při zkoumání stanovisek, jež zastávají, zjistí, že je mnoho věcí, pro něž nemohou podat uspokojivý důvod. Dokud takto nebyli vyzkoušeni, neznali svou velikou nevědomost. A v církvi je mnoho takových, kteří mají za to, že rozumějí tomu, čemu věří; avšak dokud nepovstane spor, neznají svou vlastní slabost. Když budou odděleni od těch, kdo jsou stejné víry, a přinuceni stát jednotlivě a osamoceně, aby vysvětlili své přesvědčení, budou překvapeni, když uvidí, jak zmatené jsou jejich představy o tom, co přijali za pravdu. Jisté je, že mezi námi došlo k odvrácení od živého Boha a k obrácení se k lidem, kdy lidská moudrost byla postavena na místo moudrosti božské.“

„Bůh probudí svůj lid; selžou-li jiné prostředky, vniknou mezi ně bludy, které je prosíjí a oddělí plevy od pšenice. Pán vyzývá všechny, kdo věří Jeho slovu, aby procitli ze spánku. Přišlo drahocenné světlo, příhodné pro tento čas. Je to biblická pravda, která ukazuje na nebezpečí, jež jsou přímo před námi. Toto světlo by nás mělo vést k pilnému studiu Písma a k co nejprísnejšímu zkoumání stanovisek, která zastáváme. Bůh chce, aby všechny stránky a všechna stanoviska pravdy byly důkladně a vytrvale zkoumány, s modlitbou a půstem. Věřící nemají spočívat v domněnkách a nejasně vymezených představách o tom, co tvoří pravdu. Jejich víra musí být pevně založena na Božím slově, aby až přijde doba zkoušky a oni budou předvedeni před rady, aby se zodpovídali ze své víry, byli schopni vydat počet z naděje, která je v nich, s tichostí a bázní.

„Burcujte, burcujte, burcujte. Témata, která předkládáme světu, musí být pro nás živou skutečností. Je důležité, abychom při obhajobě učení, jež považujeme za základní články víry, nikdy nepřipustili, že použijeme argumenty, které nejsou zcela zdravé. Takové argumenty mohou postačit k umlčení odpůrce, avšak neoslavují pravdu. Máme předkládat pádné argumenty, které naše protivníky nejen umlčí, ale obstojí i při nejdůkladnějším a nejpronikavějším přezkoumání. U těch, kdo se vycvičili v umění polemiky, hrozí velké nebezpečí, že nebudou se slovem Božím zacházet nestranně. Při střetnutí s protivníkem by naší upřímnou snahou mělo být předkládat témata takovým způsobem, aby se v jeho mysli probudilo přesvědčení, namísto toho, abychom se snažili pouze dodat jistotu věřícímu.“

„Ať je člověk v rozumovém pokroku jakkoli daleko, ať se ani na okamžik nedomnívá, že není zapotřebí důkladného a soustavného zkoumání Písma, aby získal větší světlo. Jako lid jsme jednotlivě povoláni být studenty prorocství. Musíme bdít s opravdovostí, abychom mohli rozpoznat každý paprsek světla, který nám Bůh předloží. Máme zachycovat první záblesky

pravdy; a skrze modlitebné studium lze získat jasnější světlo, které může být předloženo druhým.

„Když Boží lid žije v pohodlí a je spokojen se svým nynějším osvětlením, můžeme si být jisti, že mu On nebude nakloněn. Je Jeho vůlí, aby stále postupovali vpřed a přijímali větší a stále se zvětšující světlo, které pro ně svítí. Současný postoj církve se Bohu nelíbí. Vkradla se sebedůvěra, která je vedla k tomu, že necítí potřebu více pravdy a většího světla. Žijeme v době, kdy satan působí po pravici i po levici, před námi i za námi; a přece jako lid spíme. Bůh chce, aby zazněl hlas, který probudí Jeho lid k činnosti.“ Testimonies, svazek 5, 707, 708.